

- Az orvos mondta? — kérdezte Tiba.
- Nem. Ezt egy katolikus pap súgta a fülembe, még tizenhárom éves koromban, amikor a számba adta az ostyát.
- Fantasztikus.
- Az.

Akkor a bal oldali útpatkán hajtott. A tartálykocsi mögül, amelynek nyomába szegődött, azzal szemben meglátta a nyolckerekes nehézvontatót: egy keréksorra emelt úszódarut húzott maga után.

Mari aludt. Kezében égett a cigaretta. A nehézvontató kürtje megszólalt: hajódudaszerű hang. A cséplőgép és a kombájn vezetője is megszólaltatta az országúti kürtöt.

A szippantó tartálykocsi már nem tudott visszahúzódni a jobb oldali sávba. Éppen egyvonalban haladt a cséplőgéppel. A kanyarból, mint egy süllyedő cirkáló, felbukkant előtte a vontató és az úszódaru.

A szippantó fékezett, légfékkel leblokkolt, hatalmas csattanással megállt a vontató tankszerű motorházában.

A híg szenny, mint amikor turbinát nyitnak meg vagy zsilipet, hátrazúdult a kettéhasadt tartályból. Teljesen elborította azt a három autórönsöt, amelyek, mintegy egymást okolva a katasztróféért, egymáson zúzódtak össze.

ESTERHÁZY PÉTER

Pajkos szöveg

RÖVID, DE ANTUL ALPÁRIBB UJJGYAKORLAT,
A LEGKEVÉSBÉ SEM ESMÉNEK, SZERETETTEL

1. Ez egy virtigli ujjgyakorlat, azaz nem kritizálható.
2. Akár egy fütty a lányok után.
3. Ez egy majdnem anekdota: mintha egy igazi anekdotára lenne fektetve, de az élek nem pontosan fednék egymást. Mint a szellemkép a tv-ben.
4. Arra való, hogy szomorú barátaitok arcára nevetést hímezzen, ennyi és nem több; ez a szerzőt nem a legjobb színekben állítja elétek, de ez az írás nem is arra való, hogy a szerző szimpátiaglóriáján egy fénycsík legyen, hanem arra, hogy szomorú barátaitok arcára nevetést hímezzen.

*

A gondolat, mely Rozálka fejéből pattant ki, mindenféle formákat (térbelieket s esetenként disznókat) vett föl, azzal a nem titkolt szándékkal, hogy a lány nyakát

(főleg hátul a pihéket, fonákjáról) cirógassa. Rozálka fölkararászott (a csilingelő hang fölrebbent a csillárra, s ott trillázott — míg meg nem halt), és fejét két ökle közé fogva, kísérte meg elősegíteni egy újabb dévaj gondolatfoszlány születését. A lány az ágyban feküdt, látszólag egyedül, mert valójában csöstül feküdtek mellette azok a hímek, akiket maga mellett szeretett volna látni. Rozálka ugyanazon fajta pedáns dühökkel vigyázott a tisztaságra és a tisztaságára, mint házukra a komondor, amely, ha tehetete, elkészált, s birkákat kergetett (meg lepkéket).

Ezeket a lepkéket (vagy majdnem ezeket) kergette Miha Gyuri is, föltúrt ingujjal, bajusszal, lelkeben oly vidámsággal, mely talán csak a pisztrángokra jellemző, és azoknak sem akármelyikére. Egynémely pisztráng ugyanis főzve, sós krumplival mulatságosabb jelenség, mint ugrálva, a szép szemű hegypatak sodrásában; ezeket sem kell sajnálni (jogunk sincs hozzá), csak éppenséggel elmondható, hogy a Miha Gyurit előntő kékes fényű (Blauforelle!) öröm nem hordozhatja hátán jelzőként ezeket a pisztrángokat. Hm.

A lepkéket kergette Miha Gyuri, s ha sikerült egyet elkapnia, gyengéden két marokra fogta, aztán megcsókolta, akár Rozálka két orcáját, majd hagyta, hadd repüljön tovább (hadd ráncigálja valami nagy, bábos napfénykötelekkel a magasba), s a lepke hálásan bukfencezett a porond légtérben. Az egyik pille aztán igen okosan (mely bölcsességéért nem győzünk köszönetet mondani) és megfontoltan a Rozálka ágya felé vette az útját, s mögötte, mint vitorlázó gép a vontató mögött, imbolygott bizonytalan szárnycsapásokkal Miha Gyuri (meg a bajsza).

A nyitott ablak, ej a nyitott ablak, és az a sompolyi mosoly a lány szája körül.

Szinte ugyanabban a minutumban szálltak be az ablakon, és koppantak a padló faarcán. A pille a koppanást jelnek és figyelmeztetésnek érezvén, Rozálka hálóingére szállt, s ott lett színes és gyönyörűségees minta.

Nos, hogy a dolgok így rendeződtek, és valami izgi ügy felé álltak be arccal és ágyékkal, az írói lelemény fogafehérjét kimutatandó Miha Gyuri tüszentett egy hatalmasat, s a légáramlat tövestül csavart ki néhány jófarú reményünket, s egy-szersmind a szerző eszébe véste a realista írásmód ezernyi előnyét, mely közül egy éppen madzagokkal nehezéket kötözött volna a főhős bajuszára, megakadályozván így idétlen repdesét, valamint — ami evvel járt — a hideg levegő szippantgatását, s így végső soron születése pillanatában döfte volna szíven a tüszentést, ami barbár jelenet ugyan, de ha arra a birkózásra gondolunk, amit elmulasztunk, és arra az alpári jelenetsorra, ami most következni fog, hát akkor igazán nincs okunk finnyáskodni.

A tüszentés fellebbentette a pillangós hálóing szélét, fölfedve tekintet nem járta jó kis helyeket, ám Miha Gyuri nem hagyta magát félrevezetni, határozott arckifejezéssel a barna szekrényhez lépett, ahol Rozálka a szüzességét tartotta szépen összehajtogatva. (SIKKANTÁS A HECC ÉS AZ OLVASÓ KEDVÉÉRT.) Aztán energikus szekrényajtó-csikordulás után a vasalás mentén kezébe fogta a Rozálkát, és kifújta az orrát.

A pille dühösen leröppent a hálóingről, megbilincselte a fiút, s kihúzta, mint szakadt szárnyú vitorlást maga mögött az ablakon. (Szomorú, szomorú: a ponttá zsugorodott repülő, a szüzességek egymásutánja meg egy csodálkozó szempár.)

A VIRÁGBOGARAK HALÁLÁRÓL

A virágkelyhen egy bogár mászik, szárnya zöld, mintha mohos volna, mintha hátán egész-életében-a-patakmederben-követ viselne, ékszerként. A bogár így szól, nem a virágnak, ahogy hihetné bárki, hanem — szinte — csak úgy bele a világba. Hangja — a hajlékony cirpegés — súrolja a kék kelyhet. A kehely bársony szőrszálai félénken megrezegnek. A bogár így szól: Matild, te utolsó cafat. A bogár körkörösén mászik fölfelé, a kehely alsó harmadánál járhat. Most a virág hangja — a szelíd neszezés — kanyarodik fel, korántsem válaszként, ahogy többen könnyen

gondolnák, hanem — szinte — csak úgy bele a világba. A bogár csápjai össze-
verődnek. A virág így szól: te részeges disznó.

(Egy megveszekedett pillanatig se higgyük, hogy a bogár és a virág TUDATÁ-
BAN VAN szavaik (pontos) értelmének. SZAJKÓZZÁK a szavakat, anélkül, hogy
ez létezésükben bárminemű lényegesnek látszó változást okozna.)

A bogár a kehely középső harmadában karistolja lábával a kéket. A nap sírás-
tól karikás szemmel készül aludni; fél hét körül jár. A születő széltől falevelek
szemerkélő esője. De a bogár azt mondja. Hangja egy falevélcseppnek ütközik:
esőpermet. Azt mondja. Már megint kolbász nélkül a paprikáskrumpli, te riherongy.
Az esőpermet falevélzúzaléka eltalálja a virágot, és egy szilánk (anélkül, hogy bár-
melyikükben lényegesnek látszó változást okozna) jut a kitinpáncélra is. A barna
levélcserép a zöld háton: rozsdá és grünspan egy ütt. A virág ikermondata így
szól: mert eliszol előlünk mindent, rohadt tróger. Hangja tűvékony neszezés, ha ez
bármibe ütköznék, csak átszaladna azon, parányi lyukat szúrva, ahol esetleg átsüt-
het a nap. Nem ütközik semminek: röpül — szinte — csak úgy bele a világba.
A bogár most a kehely azon felén van, ahová csak délelőtt süt a nap. A kehely
túlsó oldala. A hűvös bársony érintése ösztökéli a bogarat. A nap elaludt. A szél
befogja a (saját) pofáját. A bogár hangja most kapkodó. Kiáltássá kunkorodik.
A virágkehely pihéi beleremegnek. Elég volt belőled, te lafaty. A hang elszáll, bele
a világba. Mintha a virág is ugyanezt a mondatot mondaná. Mintha mindig ugyan-
azt mondanák. A mocskok teszi.

A virág ezt mondja: takarodj a házamból, undorodom tőled. A hang megpattan
a bogár zöld hátán, felpördül a kehely fölé. A kehely és egyszersmind a bogár fölé.
A hangok búrává forradnak. Öreg, dagadt lotyó. Undorodom tőled. És a búra töké-
letes, áthatolhatatlan félgömbbé lesz. A bogár most először áll meg: első két lábát,
mint a legyek, összedörzsöli. Tovább lép. Háromnegyed nyolc körül a virág lehajtja
fejét, a kék kehelyből kihull az élet: szürke lesz. A bogár — a felső harmad felénél
— elválik a hús bársonytól. Háta, az ékszer-kő, a virág tövénél, lábai a levegőben,
mint kiszáradt fa fekete ágai. Lábai egyáltalán nem kapálódznak.

Nyugi. Az ember happy endre van szerkesztve. Mert mi történik. Fél nyolckor
a kertész azt mondja. Hangja a nyitott ablakon át. Ezt mondja: öreg, dagadt lotyó.
Felesége, az öreg, dagadt lotyó, ezt mondja. Hangja a nyitott ablakon, átszúrva a
függönyt. Ezt mondja: undorodom tőled. Aztán kimegy a konyhába mosogatni. A ker-
tész utána megy, kivesz a jég szekrényből két üveg sört, kinyitja őket. Az egyiket
leteszi a konyhaasztalra, és szóltanul visszamegy a szobába. Levetkőzik, bekászáló-
dik az ágyba. Olvassa a Népsportot. Alig múlt nyolc óra, mikor a kertész felesége
levetkőzik, és bekászálódik az ágyba. A férfi még megnézi az NB II tabelláját, majd
azt mondja. Hangja halk, rekedt, a padlóra esik. Azt mondja: na, Tildikém, na,
mucus. A feleség választ dörmög. Hangja a parkett hasadékaiban. Te, te részeges
disznó. És dereka alá egy párnát gyömöszöl. Aztán hortyogás pattog, mint örök-
mozgó ping-ponglabda, két üres sörösüveg között.